

veres Mælk fra Meieriet, førend der foreligger en Attest fra Lægen om, at Udlevering af Mælk fra Meieriet ikke vil være forbunden med Fare for Smitestens Udbredelse. Dette første Punktum af Paragrafen er fuldstændig klart. Derefter følger imidlertid et andet Punktum, som indeholder en Undtagelse. Det lyder saaledes: „Den tilstedeværende Beholdning af Mælk maa dog udleveres efter at være tagt og i kogende Tilstand heldt paa Beholdere, der forud ere rensede og udfyldede med nykogt Vand.“ Det er mig uklart, hvilken Afstrækning denne Undtagelse har. Læste alene for sig, synes Ordene: „Den tilstedeværende Beholdning“ at maatte forstås som sigtende til den Beholdning af Mælk, der i det givne Dieblit, det vil sige i Opdagelsesdieblittet, er tilstede i Meieriet, og hvis saa var, skulde jeg ikke have saa meget at indvende mod Bestemmelsen, men allerede den detaillerede Bestemmelse, der i samme Sætning strax følger efter Ordene: „Den tilstedeværende Beholdning af Mælk“, nemlig om, hvorledes der skal forholdes ved en saadan Udlevering af denne Mælk, forekommer mig at tyde hen paa, at det maatte dog ikke er alene den Mælk, der er tilstede i det givne Dieblit, men ogsaa anden Mælk, som der er Tale om, og denne Tvivl bliver saa meget stærkere, som jeg hverken før eller senere kan finde nogen Bestemmelse, der forbyder Tilgang til Meieriet under saadanne Omstændigheder, og det er rimeligt, at der, naar Tilgang maa finde Sted, ogsaa paa en eller anden Maade maa være Afgang derfra. Endnu mindre løses min Tvivl om, at den tilstedeværende Beholdning skal forstås i meget udstrakt Betydning, naar jeg gaar til § 10, hvor der i andet Punktum staar: „Er der paa et Sted udbrudt nogen af de i § 8 nævnte Sygdomme, kan Tilshynet, saa længe Epidemien varer, forlange, at al Mælk, der udleveres fra Meieriet indenfor de af Tilshynet fastsatte Grændser, skal være behandlet paa den i § 8 i Slutningen foreskrevne Maade.“ Der er det nu ganske vist først for mig uthdeligt, hvad der bestemt menes med dette „et Sted.“ Menes dermed det Sted, hvorfra Mælken udleveres, altsaa Andelsmeieriet — og det bør jeg vel nærmest gaa ud fra, idet den følgende Bestemmelse i Punktumet handler om, hvorledes en saadan Mælk skal være behandlet, naar den udleveres, nemlig saaledes som foreskrevet i Slutningen af § 8 — saa vil der til Trods for, at der i Andelsmeieriet hersker en smitsom Sygdom eller Epidemii blandt dets Personale, kunne udleveres Mælk derfra. Skal derimod „et Sted“ forstås saaledes, at derunder

falde alle de Steder, hvorfra der leveres Mælk til Andelsmeieriet, saa vil jo dette, at de skulle kunne levere Mælk til Andelsmeieriet til Trods for, at der er Sygdom i disse Meierier, stride imod Bestemmelsen i § 9, hvor det paabydes, at Levering af Mælk til Andelsmeieriet fra saadanne Meierier strax skal standses. Jeg vilde derfor ønske, at de af mig her fremhævede Punkter, hvorledes de end skulle forstås, i alt Fald maatte blive tydeligere præciserede. Ganste vist vil jeg fremfor Alt ønske, at de blive præciserede i en Retning, som jeg tror alene vilde give disse Bestemmelser en effektiv Betydning med Hensyn til at standse Udbredelsen af Smitte ved inficeret Mælk, og i saa Henseende vilde jeg foretrække, at det sidste Punktum af § 8 fuldstændig gik ud. Jeg tror, at den Fare, der er til Stede for at faae Sygdom udbredt i en stor Del af den omboende Befolkning, har meget større Betydning end Hensynet til det ubetydelige Tab, der kan være forbundet med, at den i det givne Dieblit tilstedeværende Mælk maatte anvendes paa anden Maade, f. Ex. til Svineføde, hvis Udtrykket „tilstedeværende Beholdning“ skal forstås i indskrænket Betydning. Naar dette sidste Punktum gik ud, vilde Paragrafen være aldeles klar og sandelig ogsaa være helt anderledes effektiv med Hensyn til, hvad der dog er dette Lovforslags Hovedhensigt nemlig at forebygge Udbredelsen af smitsomme Sygdomme ved smittebærende Mælk. Endvidere kunde jeg med Hensyn til det samme Spørgmaal, som jeg her fremdrager, ønske, at det sidste Punktum i § 10 ogsaa udgik, hvilket staar i meget nær Forbindelse med det sidste Punktum i § 8. Der vilde da til den ene Side være fuldstændig Klarhed, og til den anden Side være taget langt tilstrækkeligere Forholdsregler imod Smitestens Udbredelse. — Til § 12 kunde jeg ønske overført en Bestemmelse, der findes i § 4, og som forekommer mig at ville have en meget naturligere Plads i § 12. Det er det samme Emne, hvorom der tales begge Steder. Der kunde da tillige ved denne Overførelse gives Bestemmelsen i § 4 en, som jeg tror, høist nødvendig Tilføjning. Det sidste Punktum i § 4 lyder saaledes: „Nye Meierier maa kun anlægges paa Steder, hvor der er rigeligt og godt Vand“, medens § 12 begynder saaledes: „Intet nyt Meieri maa tages i Brug, førinden det ved Besigtigelse er godkjendt af Tilshynet“. Det forekommer mig — jeg henstiller det til det eventuelle Udalg, eller til ærede Medlemmers og den høitærede Justitsministers Overbevielse — at det vilde være ganske